

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 266.878 van 2 juni 2026
in de zaak A. 248.068/XIV-40.168**

In zake: de BV D.P.
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Wim Wijsmans
kantoor houdend te 3500 Hasselt
Prins Bisschopssingel 11
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de AUTONOME VERZORGINGSINSTELLING AZ
SINT-JAN BRUGGE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tom De Gendt
met kantoor houdend te 3000 Leuven
Koning Leopold I-sstraat 32
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 6 mei 2026, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van het directiecomité van de autonome verzorgingsinstelling AZ Sint-Jan Brugge “waarbij de overheidsopdracht voor diensten met als voorwerp ‘Productie van een podcastreeks met video opname rond preventie en gezondheid’ [...] werd gegund aan [een derde] en niet aan de verzoekende partij”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking van 7 mei 2026 werd, in samenspraak met het aangeduide lid van het auditoraat, de procedurekalender vastgesteld.

De verwerende partij heeft een nota met opmerkingen en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 mei 2026, om 15.15 uur.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Wim Wijsmans, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaten Tom De Gendt en Elias Put, die verschijnen voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Thomas Maes heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verwerende partij schrijft een overheidsopdracht voor diensten uit met als onderwerp: “Productie van een podcastreeks met video opname rond preventie en gezondheid.”

De opdracht wordt overeenkomstig artikel 42, § 1, 1°, 1°, a), van de wet van 17 juni 2016 ‘inzake overheidsopdrachten’ (hierna: wet van 17 juni 2016) geplaatst met een onderhandelingsprocedure zonder voorafgaande bekendmaking. De geraamde waarde is onder de Europese drempel.

3.2. Vier offertes worden ingediend, waaronder die van de verzoekende partij en die van de gekozen inschrijver.

3.3. Op 5 mei 2026 wijst de aanbestedende overheid de opdracht toe aan de gekozen inschrijver.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Verzoek tot vertrouwelijke behandeling van bepaalde stukken

4. De verwerende partij vraagt in haar nota met opmerkingen om de vertrouwelijke behandeling van bepaalde door haar neergelegde stukken die zij in de inventaris als vertrouwelijk aanduidt en waarbij zij de redenen opgeeft waarom zij om die vertrouwelijke behandeling vraagt.

5. De verzoekende partij heeft (ter terechtzitting) niet het lichten van de vertrouwelijkheid van deze stukken gevraagd.

Onder de stukken waarvan de verwerende partij de (volledige) vertrouwelijkheid vraagt, is ook begrepen, het stuk dat de verwerende partij omschrijft als “Toelichting prijzen [gekozen inschrijver]”. Ambtshalve stelt de Raad van State evenwel vast dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen eigenmachtig de vertrouwelijkheid van bepaalde gegevens uit het betrokken stuk heeft doorbroken, door een samengevatte weergave ervan zelf in haar nota weer te geven. Ter terechtzitting bevestigt de verwerende partij dat het verzoek tot vertrouwelijke behandeling niet slaat op die samenvatting. In de huidige stand van de procedure gaat de Raad van State er dan ook van uit dat de verwerende partij haar verzoek tot algehele vertrouwelijkheid van het betrokken stuk niet langer handhaaft, althans niet voor wat betreft de samengevatte gegevens ervan die door de verwerende partij in haar nota zijn weergegeven.

V. Nadere omschrijving van het voorwerp van het beroep

6. De verzoekende partij vordert de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van de aanbestedende overheid waarbij de overheidsopdracht voor diensten met als

voorwerp “productie van een podcastreeks met video opname rond preventie en gezondheid” wordt gegund aan de gekozen inschrijver.

In zoverre in het verzoekschrift het voorwerp van de vordering ook bijkomend is verwoord als “en niet aan de verzoekende partij”, wordt in het licht van het voorliggende onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bij gebrek aan verduidelijking door de verzoekende partij, die summiere zinsnede in het voorwerp niet beschouwd als een expliciete vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een impliciete weigering tot gunning.

Het voorliggende onderzoek is beperkt tot de expliciete gunningsbeslissing, nader bepaald in punt 3.3.

VI. Herinnering aan de schorsingsvoorwaarden

7. Krachtens artikel 17, §§ 1, 5 en 6, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, gelezen in samenhang met de artikelen 15 en 31 van de wet van 17 juni 2013 ‘betreffende de motivering, de informatie en de rechtsmiddelen inzake overheidsopdrachten, bepaalde opdrachten voor werken, leveringen en diensten en concessies’ (hierna: de wet van 17 juni 2013), moet enkel worden onderzocht of in de voorliggende vordering tot schorsing die is ingesteld volgens de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel waarvan het onderzoek zich leent voor een versnelde behandeling of een klaarblijkelijke onwettigheid wordt aangevoerd.

VII. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Vooraf: betreffende de eis tot samenvatting van de aangevoerde grieven

8. Artikel 2, § 1, tweede tot vierde lid, van het besluit van de regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State’ (hierna: de algemene procedureregeling) is op grond van artikel 8, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 19 november 2024 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding en tot wijziging van diverse besluiten betreffende de procedure voor de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State’ (hierna: het koninklijk besluit van 19 november 2024) – dat immers verwijst naar artikel 4, § 1, tweede lid van dat besluit – van toepassing op een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid waarin, zoals te dezen, op het ogenblik van het indienen van de vordering tot schorsing nog geen verzoekschrift tot nietigverklaring is ingediend.

De vordering moet bijgevolg een samenvatting van het middel bevatten als voor het middel een verdere uiteenzetting nodig is.

Luidens voornoemd artikel 2, § 1, derde lid, van de algemene procedureregeling kan de ontstentenis van de samenvatting van de grief niet leiden tot de niet-ontvankelijkheid van het middel, maar luidens het verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 21 juli 2023 dat deze verplichting invoerde, heeft “die ontstentenis [...] als enig mogelijk gevolg voor de verzoeker dat de draagwijdte van zijn grief niet correct samengevat en dus begrepen wordt in het verslag van de auditeur en in het arrest” (*BS* 26 juli 2023, 62630).

9. Te dezen bevat het verzoekschrift geen samenvatting van de grieven in de zin van de voornoemde bepalingen, terwijl de verzoekende partij wel aan de hand van omstandige toelichtingen in detail en concreter ingaat op de argumenten die volgens haar het eerste middel ondersteunen. Ter terechtzitting voert de verzoekende partij weliswaar aan dat zij een beperkte samenvatting in het verzoekschrift heeft gegeven, maar die “samenvatting” waarop zij doelt, dekt de draagwijdte van het middel niet. Ze is immers beperkt tot de opsomming van de geschonden geachte normen.

Het komt aan de Raad van State niet toe om, in de plaats van deze partij, te doen wat die partij moet doen. Uit wat voorafgaat volgt dat, zeker in een

kortgedingprocedure ingeleid bij uiterst dringende noodzakelijkheid waarin ook het recht van verdediging van de overige partijen is beperkt, de verzoekende partij moet verdragen dat de Raad van State de grieven begrijpt als hierna is gedaan.

Uiteenzetting van het middel

10. De verzoekende partij voert onder het kopje “schending van de motiveringsplicht inzake aanvaarding van de prijsverantwoording,” de schending aan “van artikel 36 van het koninklijk besluit van 18 april 2017 betreffende de plaatsing van overheidsopdrachten in de klassieke sectoren (hierna: [koninklijk besluit van 18 april 2017]), van de artikelen 4, 7 en 8 van de [wet van 17 juni 2013], van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.”

Beoordeling

11. *Prima facie* ent de verzoekende partij het middel op de schending van artikel 36, §§ 3 en 4 van het koninklijk besluit van 18 april 2017.

Te dezen betreft het evenwel een onderhandelingsprocedure zonder voorafgaande bekendmaking en gaat het om een opdracht waarvan de geraamde waarde lager is dan de drempel voor een Europese bekendmaking. Bij gebreke aan een andersluidende bepaling in de opdrachtdocumenten, is bijgevolg op grond van artikel 36, § 6 van het koninklijk besluit van 17 april 2017, het geschonden geachte artikel 36 dan ook niet van toepassing op de gevoerde procedure. In de mate dat de verzoekende partij dit anders ziet, gaat zij uit van een verkeerde rechtsopvatting.

12. In de mate dat de verzoekende partij de schending van de artikelen 4, 7 en 8 van de wet 17 juni 2013 aanvoert, zijn op grond van artikel 29, § 1 en 29/1, van dezelfde wet, deze bepalingen niet van toepassing op de

voorliggende opdracht, aangezien de waarde van de voorliggende opdracht niet het in artikel 29, § 1, eerste lid, van die wet bepaalde drempelbedrag, overschrijdt. In die mate is het middel derhalve evenmin ernstig.

13. In de mate dat de verzoekende partij in de aanhef van de geschonden bepalingen, ook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ aanhaalt, zet zij niet uiteen op welke wijze de bestreden beslissing de in die bepalingen vervatte formelemotiveringsplicht – die *prima facie* te onderscheiden is van die vervat in het niet toepasselijk bevonden artikel 36, § 3 van het koninklijk besluit van 18 april 2017 – zou zijn geschonden, derwijze dat de formele motivering vervat in de bestreden beslissing (en het erbij horende gunningsverslag) niet afdoende zou zijn.

Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad van State en al zeker niet in een kortgedingprocedure ingeleid bij uiterst dringende noodzakelijkheid, om ter zake veronderstellingen te maken over de juiste bedoeling van de verzoekende partij en inzonderheid te onderzoeken in welke mate het betoog van de verzoekende partij in het verzoekschrift inzake de schending van (de formelemotiveringsplicht vervat in het) artikel 36 van het koninklijk besluit van 18 april 2017 kan worden ingepast in de eis tot afdoende formele motivering vervat in de voornoemde wet van 29 juli 1991. Zulks zou immers in werkelijkheid de verwerende partij en de Raad van State ertoe brengen het verzoekschrift op te stellen in de plaats van de verzoekende partij.

Het middel is derhalve op dat punt onvoldoende uitgewerkt, niet duidelijk en dus niet ernstig.

14. De verzoekende partij voert in het middel voorts aan dat er sprake zou zijn van een asymmetrie in het “motiveringsniveau”, met name “tussen [de] gedetailleerde motivering bij het weren van een offerte en een loutere standaardformule bij het aanvaarden van een uitzonderlijk lage prijs”. Volgens

haar zou dit aantonen dat de aanbestedende overheid in staat is om, wanneer zij een offerte wenst te weren, uitvoerig en met verwijzing naar specifieke bestekvereisten te motiveren en dat deze asymmetrie rechtstreeks raakt aan het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van gelijke behandeling van de inschrijvers.

De verzoekende partij laat evenwel na uiteen te zetten op welke wijze deze vermeende asymmetrie een schending van voormelde beginselen zou uitmaken. Dit geldt des te meer nu moet worden vastgesteld dat de ene motivering betrekking heeft op het weren van een offerte, terwijl de andere — zoals hiervoor uiteengezet — betrekking heeft op een offerte waarvan de aanbestedende overheid heeft geoordeeld dat de aangeboden prijzen niet abnormaal zijn.

De aangevoerde grief is derhalve *prima facie* onvoldoende uitgewerkt, zodat zij niet als duidelijk en bijgevolg evenmin als ernstig kan worden beschouwd.

15. Ter terechtzitting voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 35 van het koninklijk besluit van 18 april 2017. Daarmee beoogt zij evenwel het middel een andere strekking te geven dan die welke eruit blijkt, zodat dit niet in aanmerking kan worden genomen.

Wat de overige door de verzoekende partij in het middel aangevoerde en geschonden geachte regels en beginselen betreft, wordt er geen specifieke argumentatie opgebouwd, zodat deze grieven geacht moeten worden ofwel samen te vallen met wat hiervóór al is besproken, ofwel niet ontvankelijk te zijn.

16. Het eerste middel is niet ernstig.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

17. De verzoekende partij voert onder het kopje “schending van de verplichting tot onderzoek van de eenheidsprijzen,” de schending aan “van artikel 35 jo. artikel 36, § 3, 1°, [van het koninklijk besluit van 18 april 2017] – geen enkel onderzoek van de eenheidsprijzen.”

Zij zet uiteen dat, hoewel uit het opschrift van de desbetreffende rubriek in het verslag van nazicht blijkt dat de aanbestedende overheid zelf erkent dat een onderzoek van de eenheidsprijzen verplicht is, blijkt dat “in de tekst van het verslag [...] dat onderzoek echter niet [wordt] uitgevoerd: enkel een tabel met afwijkingen ten opzichte van de totale offerteprijzen wordt opgenomen.” De aanbestedende overheid was volgens de verzoekende partij “wettelijk verplicht de eenheidsprijzen van [de gekozen inschrijver] te toetsen aan de aard en omvang van de gevraagde prestaties.” Volgens haar levert “het ontbreken van enig spoor van een eenheidsprijsonderzoek in het gunningsverslag [...] een rechtstreekse schending op van de voornoemde bepalingen.’

18. Wat de aangevoerde schending betreft van artikel 35 van het koninklijk besluit van 18 april 2017, blijkt uit het gunningsverslag dat er op het eerste gezicht wel “enig spoor” van het prijsonderzoek blijkt uit het gunningsverslag: er is immers vermeld dat alle ingediende offertes werden onderworpen aan een prijs- of kostenonderzoek overeenkomstig die bepaling. Bovendien vindt dit feit steun in het administratief dossier en blijkt aldus een prijsonderzoek te zijn gebeurd.

Wat de grief betreft dat geen onderzoek zou zijn verricht naar de vastgestelde schijnbaar abnormale prijzen, komt het aan de verzoekende partij toe dit met concrete gegevens aannemelijk te maken. Het formuleren van eigen aannames, veronderstellingen en kritiek door de verzoekende partij, zonder enig

begin van bewijs, volstaat daartoe niet. Te dezen steunt de verzoekende partij haar twijfels ter zake uitsluitend op het feit dat in het gunningsverslag een rubriek inzake het prijs- of kostenonderzoek het opschrift “nazicht abnormale eenheidsprijzen en totale offerteprijzen” draagt.

Dit volstaat op het eerste gezicht niet.

Er dient immers te worden opgemerkt dat de aanbestedende overheid bij het voeren van het algemeen prijsonderzoek over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikte om prijzen als normaal te aanvaarden wanneer het, zoals te dezen, om intellectuele diensten gaat die voor een inschrijver een ruimere marge bij de prijszetting lijken te bieden. In het licht van deze beoordelingsbevoegdheid doet de enkele vaststelling dat in het gunningsverslag onder een kopje “nazicht abnormale eenheidsprijzen” wordt vermeld, op zich niet op eenduidige en zekere wijze blijken, en toont de verzoekende partij zulks minstens niet aan, dat de aanbestedende overheid een of meerdere eenheidsprijzen als schijnbaar abnormaal heeft beschouwd of had moeten beschouwen, noch dat er concrete aanwijzingen zijn die zulks zouden impliceren. Andere aanwijzingen of elementen worden niet aangevoerd.

In deze context komt de verzoekende partij niet verder dan een aanname en een onbewezen veronderstelling, hetgeen niet volstaat, en zeker niet in het kader van een procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, waarin de Raad van State slechts een *prima facie*-onderzoek kan verrichten van de aangevoerde middelen.

19. Zoals reeds bij de beoordeling van het eerste middel is gebleken, is artikel 36 van het koninklijk besluit van 18 april 2017 op de voorliggende opdracht niet toepasselijk. In de mate dat de verzoekende partij zich op de schending van die bepaling beroept, gaat het middel derhalve uit van een verkeerde rechtsopvatting. Het middel is in die mate niet ernstig.

20. Het tweede middel is niet ernstig.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

21. De verzoekende partij voert onder het kopje “materiële en rekenkundige inconsistenties in het verslag van nazicht,” de schending aan “van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht (artikelen 4, 7 en 8 rechtsbeschermingswet jo. artikelen 2-3 wet 29 juli 1991).” Volgens haar vormen de drie door haar binnen hetzelfde gunningsverslag vastgestelde, op zichzelf staande fouten een sterke aanwijzing dat het verslag niet met de vereiste zorgvuldigheid werd opgesteld. In samenhang beschouwd met de motiveringsgebreken die in het eerste en tweede middel werden aangevoerd, zouden deze inconsistenties volgens haar de conclusie ondersteunen dat de gunningsbeoordeling ontoereikend zorgvuldig is gevoerd.

22. De verwerende partij betwist in de nota met opmerkingen het belang van de verzoekende partij bij het middel, omdat de aangevoerde schending geen benadeling inhoudt van de verzoekende partij. De materiële rekenkundige fouten hebben geen enkele invloed op de bestreden beslissing, omdat het eindresultaat en de rangschikking van de inschrijvers erdoor op geen enkele wijze wordt beïnvloed.

Ter terechtzitting gaat de verzoekende partij niet in op dit verweer.

Beoordeling

23. Luidens het te dezen toepasselijke artikel 14 van de wet van 17 juni 2013 ‘betreffende de motivering, de informatie en de rechtsmiddelen inzake overheidsopdrachten, bepaalde opdrachten voor werken, leveringen en diensten en

concessies' (hierna: de wet van 17 juni 2013), waarnaar artikel 15, eerste lid van diezelfde wet verwijst voor vorderingen tot schorsing, moeten de beweerde schendingen de verzoekende partij benadelen of dreigen te benadelen.

Het staat aan de Raad van State te oordelen of een verzoeker die een zaak voor hem brengt, doet blijken van een belang bij het aangevoerde middel. De Raad van State dient er evenwel over te waken dat het belangvereiste niet op een buitensporig restrictieve of formalistische wijze wordt toegepast.

24. De Raad van State treedt het standpunt van de verwerende partij bij. De vastgestelde rekenfouten blijken, ook na rechtzetting, op het eerste gezicht geen beslissende invloed te kunnen hebben op de rangschikking.

Uit het voorgaande volgt dat de door de verzoekende partij bekritiseerde rekenfouten haar niet benadelen of dreigen te benadelen. De aangevoerde onwettigheid kan aldus niet tot nietigverklaring aanleiding geven met toepassing van artikel 14 van de wet van 17 juni 2013.

25. Uit wat voorafgaat, volgt dat de exceptie van de verwerende partij de vereiste ernst vertoont opdat ze in de huidige stand van de zaak kan worden aangenomen.

26. Het derde middel is niet ontvankelijk en derhalve niet ernstig

VIII. Besluit

27. Geen van de middelen is ernstig gebleken. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt dan ook verworpen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op twee juni tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques